

Op 't spreekuur bij d'n dokter

Onderlest voelde 'k m'n aaige nie zô aareg lekker en daerom maakte 'k een afspraakie met d'n dokter. 'k Kon d'n aanderen ochend al op 't spreekuur komme. 't Was aerdig druk in de wachtkaomer en 'k zag verschaaijene bekende gezichte. Omdà 'k wel in de gaote had dà 'k verlôôpig nie aan de beurt zou weze, gong 'k naer buitene een luchiescheppe. Amper hà 'k een lekker pleksie uit de wind, mor in 't ochendzonnechie gevonge of daer kwam verempeld m'n overbuurman ok naer buitene. "Wà schort 'r an?" vroeg tie, 'k ving dà je d'r mor afgetrokke uit ziet mè je kaole konte gezicht. "Bè je soms aan de rapperd?" was z'n vollegende opmaareking. 'k Doch bij m'n aaige mò je hum hore, dien langendaarem, en 'k deej mor net of dà 'k hum nie verstaon had. Mor hij hiew aan en bleef naer me kijke mè z'n lodderige poepôôgchies vanachter z'n jampottebrillechie. 'k Wou 'm aailijk 't liefst mor in z'n aaige sop gaor laete koke. Om m'n misnoege te uite haolde ik m'n schoere een paor keer flink op en vedderest deej 'k mor net of m'n neus bloejde. Toch veroorzaakte z'n opmaarekinge bij mijn een rôôje kop van nijd en 'n verhôôgde hartslag dat 't bonkte in m'n strot. Gaonde weg wier ik kwaojer op die zakkewasser.

Mò je hum daer nou is zien staon mè z'n zaailore, die schaepachtige glimlach mè z'n haer in de pêêk en inêêns kree 'k meelij met de stakkerd. 'k Haolde een hand over m'n hart, schraopte m'n keel en stak van wal. 'k Hè bekant hêêl de nacht legge haonewaoke, de beneeje buuvrouw is deurgedaen en as ie zôôiets weet, dan hè je gêên rust meer in je gat. 'k Was venochend tenden aosem, 'k had 'r d'n beef van zôôvel keer asdà 'k heur overend gezet het. Ze is zô stijf as 'n horrek en temet ieder kwertier gao ze met de broek af. D'n êêne keer dik, d'n aore keer dun of voor deur 'n doeksie. As ie dan nie goed uitkijkt, dan zou ie je aaige nog foxere, schiet 't ì je lende en lôôp ie de rest van d'n dag krepel. 't Mensie is ok geregeld aokelijk, dan begin ze te kôôke en mò ze spoege. 'k Het 'r zôôwat 'n karaarem van, zôôlang hè 'k met 'n taailtjie onder heur kaoke gezete. Van aal dà gekor en gegrochel zou ie zellef nog mankeliek worre. Heur vaalse tande wil ze aamel per se in d'r kaonis houwe omdà ze zonder dien kaauwdôôs met heur ingevaalle kôône aallêên mor onverstaonbaor leet te murremele. Geregeld kots ze d'r gebitjie onder d'r giechel

vendaen in `t spoegbaksie en dan mot ik `t mè m'n klamme jatte d'r
weer uitvisse.

Tò zôôveer eeffies `t verslag van d'n ontmoeting mè m'n buurman
trewaail we op ons beurt wachtte op `t spreekuur bij onzen huisarts,
vollegende keer meer.

Huib Kraaijeveld